

Quim Torra, dirigint-se als batlles ahir al Palau ■ JOSEP LOSADA

Els alcaldes fan pinya amb Torra: "Hi tornarem"

814 dels 947 batlles de Catalunya s'apleguen al Palau de la Generalitat per rebutjar la sentència als líders del procés

EL MILLOR REGAL D'ANIVERSARI PER A FER ENTRE TOTS!
 Una subscripció a la revista **el tataro** per 4 mesos!
 www.cavallfort.cat
 Trobareu la capsa regal a les llibreries.
 4-8 ANYS

EL PUNT AVUI +

DIUMENGE • 27 d'octubre del 2019. Any XLIV. Núm. 15162 - AVUI / Any XLI. Núm. 14032 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT VOL VIURE EN LIBERTAT P6-8

Alçats contra la repressió

MASSIU • Centenars de milers de persones es manifesten a Barcelona contra la sentència i per la llibertat **UNITARI** • El manifest reclama una resposta institucional a l'altura del carrer i del moment

Una capçalera de la manifestació contra la condemna del Tribunal Suprem als líders del procés, convocada per Òmnium i l'ANC, que va omplir el carrer Marina de Barcelona ■ JOSEP LOSADA

LA REPÚBLICA Avui amb El Punt Avui

Estem enfadades

El rebuig a la sentència, reflectit en 50 pintades i cartells

Article de Gonzalo Boye: "No faré cap pas enrere"

CRÒNICA EMMA ANSOLA

Un clam unànime a favor de la llibertat

FESMÉS el bricolatge de casa FES BRICO CAT!

reformes · jardí · moble kit

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un 3% dte en cada compra

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

M'inculpo

M' inculpo d'haver anat ahir a la manifestació per la Llibertat. Amb la sentència del TS a la mà, ahir vam tornar a cometre delictes que l'Estat espanyol considera prou greus com per passar una pila d'anys a la presó: organitzar i participar en una manifestació, exercir el dret a la llibertat d'expressió i el dret a reunió amb objectius sediciosos.

M'inculpo també d'haver participat en moltes altres mobilitzacions fent muralles humanes, d'haver anat a votar l'1 d'octubre del 2017, i sobretot m'inculpo del delictes reiterat d'exercir la dissidència política, uns drets que a l'Estat espanyol es condemnen amb contundència des dels jutjats, des de les institucions i des dels mitjans de comunicació.

I per avançat m'inculpo d'autoinculpar-me, perquè penso participar en la gran campanya d'autoinculpacions que Omnim i els col·lectius En Peu de Pau, Silenci i Taca d'Oli faran aquesta setmana que ve als jutjats de tot Catalunya.

Ahir vam tornar a cometre delictes que l'Estat considera prou greus com per passar una pila d'anys a la presó

No hi ha millor manera, penso, d'expressar solidaritat amb els empresonats que presentar-se davant la justícia espanyola i dir-los que, si el que va passar la tardor del 2017 és un delictes, ens han de jutjar a tots perquè va ser un delictes planificat, organitzat i comès col·lectivament pels dos milions de persones que ens vam conjurar per aconseguir votar i per protestar amb totes les eines democràtiques que teníem a l'abast.

No hi ha millor manera que autoinculpar-se per demostrar a l'Estat espanyol que el moviment a favor de la independència no és cosa d'una dotzena de líders civils i polítics, sinó d'una part molt important de la societat catalana que, a més, està disposada a defensar els seus drets com sigui: creuant mig país caminant, fent vagues, o entomar cops de porra. Autoinculpar-se és una gran resposta de dignitat col·lectiva davant una sentència que pretenia humiliar-nos; volien carregar-se el moviment democràtic i l'únic que han fet és carregar-lo de raons. Ara som més, més determinats i amb més ganes encara d'arribar fins al final.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'evolució d'en Jeno

Francesc Fontbona (Barcelona, 1948) és el doctor en història i prestigiós historiador de l'art que tots coneixem. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans, de l'Acadèmia de Belles Arts Sant Jordi... Va ser un fugaç professor meu a l'atrabalada Universitat de Barcelona del final del franquisme. Un dia, passats els anys, ens vam retrobar. No em recordava, és clar. Hem sostingut des de llavors una petita amistat. Em té informat del que fa, ens comentem coses. Ara ha publicat *La campana de vidre* a 62. "També escrius novel·les, Francesc?" "Un paisatge amb figures." La "figura" principal és en Jeno. El "paisatge", la Barcelona i la Catalunya, amb extensions a Espanya, des dels anys quaranta fins ara mateix. En Jeno és un fatxa. Potser la paraula és excessiva. Fontbona no la utilitza mai, i és que no se li adapta ben bé. És, això sí, un castellanista de pedra picada, d'aquells que es van pensar que amb Franco el català, llengua ordinària i residual, hauria quedat abolida per sempre. El seu pare, la família del qual fa algunes generacions que viu a Barcelona, és un "castellano

“ Francesc Fontbona retrata la Catalunya dels anys quaranta fins ara

viejo” perfectament adaptat a la situació de la postguerra. La seva mare és catalana de tota la vida. Però en Jeno no és un ruc, com Fontbona insisteix a dir. És primer un noi i després un home obert a totes les manifestacions artístiques i culturals. No se'n perd cap gràcies al seu oncle matern, que és un "noucentista", i gràcies sobretot al propi Fontbona que va viure intensament aquells anys i pot portar en Jeno des del Liceu a totes les exposicions i fins i tot a les trèmules manifestacions de la lluita clandestina. Jeno és de mica en mica permeable a la "modernitat", i fins i tot a l'esquerra. Al catalanisme,

mai. El llibre és extens. Parava de tant en tant de llegir-lo per dir a Fontbona que estava impacient per veure on arribava l'evolució d'en Jeno Pabón Soler. Arriba on ha lògicament d'arribar. No els diré més. Llegeixin *La campana de vidre*, els ho recomano. Jo hi he disfrutat perquè vaig viure bona part d'aquells anys i perquè Fontbona aprofita avinenteses per comentar i sovint criticar algunes situacions i alguns personatges reals.

Vaig conèixer Jenos? Pel que fa a l'aversion al català i el catalanisme, una pila, també en els ambients d'esquerra. Alguns han fet l'evolució de Jeno. D'altres l'han rectificada. Hi ha molts models. A classe, a col·legi, vaig coincidir amb un noi que es deia Carreres i un altre que es deia Carreras. Sembla que hagués de ser al revés, però mentre que en Carreres, fill d'un alt funcionari, ens renyava perquè parlàvem en català, en Carreras era catalanista, fill de pare obrer. He perdut la pista d'en Carreres. Un Jeno? En Carreras, després de passar pel PSUC, és ara un actiu militant de Ciutadans. Hi ha tantes cròniques per escriure...

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/nir9aa>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Retratar-se

Quan més de vuit-cents dels nou-cents quaranta i pocs alcaldes de Catalunya es troben a Palau per clamar que la sentència de l'1-O és injusta, és que hi ha un problema i no pas cap fractura social. Quan el president d'un govern i el seu vicepresident han de defensar "el diàleg i la democràcia", és que hi ha un problema. I quan milers i milers –i milers– de catalans surten al carrer per demanar simplement "Llibertat!", és que hi ha un problema. I un problema majúscul. Un problema que no es resol ni desplegant una bandera espanyola de mil metres quadrats (a això de veure qui tenia la bandera més gran ja hi va jugar el 2013 José María Aznar, fent-ne onejar una d'immensa a la Plaza de Colón de Madrid, senyors de Vox), ni atonyinant els manifestants (que no ho veuen, que l'únic que fan és fabricar més independentistes?), ni contraprogramant manifestacions per veure qui la

“La resposta al clam d'ahir, Iceta, Ábalos i Borrell, no és pas retratar-se al costat de Rivera i Casado; és que Sánchez despengi el telèfon

fa més gran. Ja ho han provat tot. Les condemnes injustes, la judicialització de la política, la criminalització de l'independentisme i, suposo que aviat, la il·legalització d'algunes formacions polítiques. I res. Com que ahir l'independentisme es va manifestar pels carrers de Barcelona, avui ho farà l'unionisme.

Com si fos una cursa. La plana major del PP i Ciutadans, amb Pablo Casado i Albert Rivera al capdavant i, és clar (no fos cas que els ho retraguessin, que estem en campanya!), un desplaçament de ministres del PSOE –com a mínim José Luis Ábalos i Josep Borrell– i el sempre somrient Miquel Iceta. Curiosa, aquesta manera de *combatre* l'independentisme. Hi ha un problema a Catalunya i què fan? Asseure's i parlar? No. Entrar en una cursa (que estem en campanya!) a veure qui la fa més gran. A mi, què volen que els digui, com que soc dels que es pensaven que això del PSOE era diferent del PP, Ciutadans i Vox (sí, il·lús de mi), em pensava que la proposta d'Iceta i Batet per desescalar la situació seria tan simple com recomanar-li a Pedro Sánchez que agafi el telèfon quan Torra li truqui. Però no. Opten per la foto. Per quedar avui ben retratats. L'aportació socialista, vaja.

EDITORIAL

Units contra la sentència

La multitudinària manifestació d'ahir a Barcelona culmina dues setmanes molt intenses de mobilitzacions que han constatat el rebuig total de la societat civil d'aquest país a la sentència del Tribunal Suprem espanyol que condemna a 100 anys de presó set membres del govern català i dos líders socials pel referèndum de l'1-O. L'estat de dret exigeix acatar les sentències judicials, però la immensa majoria de catalans percep aquesta sentència no com un acte de justícia, ni tan sols de dret, sinó com una venjança de l'Estat contra la cúpula del sobiranisme català, perpetrat a costa justament de l'estat de dret, la democràcia i la veritat.

La manifestació promoguda per les principals entitats independentistes, Òmnium i l'ANC, va tornar a exhibir la capacitat de convocatòria del sobiranisme en tant que part fonamental del tronc central de la societat catalana, però la convocatòria en defensa de les llibertats i els drets i contra una sentència que els posa en quarantena va interpel·lar milers de ciutadans més enllà de l'independentisme, més de 500 entitats socials, culturals, polítiques i sindicals i també una representació política que només les servituds electorals van impedir que fos encara més transversal.

La magnitud i persistència de la mobilització el que deixa clar és que la sentència del Suprem no posa fi a res i sobretot no resol el problema polític de fons, que és que una majoria notable de la societat catalana vol decidir el futur de Catalunya en relació amb l'Estat espanyol. Un problema que en qualsevol país democràtic de debò ja hauria generat l'establiment d'un diàleg polític sense condicions prèvies, imprescindible per encarar el problema de fons i per articular les vies polítiques, democràtiques i legals per assolir-ne una solució.

De reüll

Carme Vinyoles

Menys d'un cèntim

Es incendis a l'Amazònia i la destrucció causada per l'huracà Dorian han estat al centre de l'atenció. Però més enllà dels grans desastres, ben poc s'informa dels efectes quotidians que la crisi climàtica comporta per a milions de persones en molts llocs del món. Així s'inicia l'informe *Qui paga el preu* d'Oxfam Intermón centrat en la situació provocada pels fenòmens meteorològics extrems que han assolat Moçambic i la Banya d'Àfrica. De testimonis no en manquen, en aquesta investigació de recomanada lectura. Escoltem les persones grans d'un

Els animals agonitzant, els dipòsits d'aigua buits, els veïns que van sucumbir

poble de Somàlia: "No tenim paraules per descriure la sequera, els animals agonitzant, els dipòsits d'aigua buits, els pous inservibles, tots els que van anar sucumbint." Sequera 2016/2017, cicló Sagar 2018: mitjans de vida destruïts, gana, mort, milions de dependents de l'ajut humanitari. El més greu –i

intolerable– és la clamorosa injustícia amb què les grans potències castiguen les poblacions més vulnerables i escassament responsables de la contaminació del planeta. Segons Oxfam Intermón, es destina menys d'un cèntim al dia als habitants dels països empobrits per a la seva protecció, quan es veu que un sol nord-americà emet el mateix volum de gasos que 330 somalis. Una altra dada significativa: 168 activistes del medi ambient assassinats el 2018 (Global Witness). El preu més alt el paguen, ara, els que no han generat la crisi climàtica, els defensors de la Terra; el preu final serà cosa de tots.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Elisenda Paluzie

Un clam multitudinari

El poder de convocatòria de l'ANC i Òmnium va tornar a quedar reflectit en la multitudinària manifestació d'ahir a Barcelona, amb centenars de milers de ciutadans, centenars d'entitats socials, culturals, sindicals i polítiques, mobilitzats contra la sentència i en defensa dels drets i la llibertat.

CANTANT DEL GRUP ESTOPA

David Muñoz

Vintè aniversari i nou disc

Estopa trenca un silenci musical de quatre anys coincidint amb el vintè aniversari del seu debut. Els germans Muñoz, David i José, acaben de publicar *Fuego!*, el seu novè disc, el mateix dia que es compleixen vint anys des que va editar-se el seu històric disc de debut.

DIRECTORA GENERAL ADJUNTA DE CUINA JUSTA

Àngela Jover

Donar feina per integrar

L'empresa d'economia social Cuina Justa, que fa càterings i abasteix escoles, hotels i altres empreses, és també una eina solidària valuosa per a la Fundació Cassià Just –que ara fa 25 anys– en la seva tasca d'integrar persones amb fragilitats mentals i en risc d'exclusió social.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Al Constitucional
El Consell de Ministres decideix portar igualment al Tribunal Constitucional l'acord del Parlament que reprovava el rei Felip.

10
anys

Operació fallida
La fusió de Foment i Pimec fracassa per segon cop. Diverses organitzacions de Foment s'oposaven a aquesta unió.

20
anys

Fusió contundent
La fusió de Pryca i Continente obligarà a tancar 10.000 botigues. El comerç català creu que es destruiran 25.000 llocs de treball.

Full de ruta

Joan Rueda

Solidaritat? Canvi d'hàbits

L'ANC i altres entitats duen a terme una campanya perquè els ciutadans no col·laborin amb companyies que formen part de l'Ibex 35. La campanya ha provocat fins i tot una absurda denúncia judicial. Absurda perquè si aquestes companyies volen que els catalans continuïn confiant en elles el que han de fer és tractar-los com ciutadans de primera. Com? Doncs, per exemple, donant-los un bon servei, atentent-los en català i, és clar, no finançant campanyes de repressió o difamatòries, com les d'Espanya Global. Però, en tot cas, i vaig al gra, cadascú, individualment, decidirà què vol fer. Aquest és només un exemple del que pot fer la societat civil organitzada. De fet, en els darrers anys n'hem viscut uns quants exemples, alguns d'un valor polític que, simplement, passaran a la història encara que no hagin tingut les conseqüències que s'esperaven.

El 26 de juny d'aquest any es va iniciar un incendi que va calcinar unes

La forma d'ajudar a renéixer les comarques que aquest any han tingut desastres naturals és anar-hi, viure-les, consumir-hi. Aquesta és la veritable solidaritat

6.500 hectàrees, bàsicament a la Ribera d'Ebre però també al Segrià. Les pèrdues econòmiques del pitjor incendi des dels que van cremar a l'Empordà l'any 2012 van ser brutals. Aquesta setmana, el pitjor aiguat dels darrers 25 anys al camp de Tarragona s'ha endut les il·lusions de famílies senceres de la Conca de Barberà i les Garrigues. En els dos casos, s'han posat en marxa campanyes immediates de solidaritat.

Com amb les companyies, sou lliures d'escollir, però els propers caps de setmana, aquest Nadal i l'estiu vinent podeu fer un servei real per ajudar a renéixer aquestes comarques. Visiteu i consumeu a la Ribera d'Ebre, a la Conca de Barberà i a les Garrigues. I, per extensió, feu-ho a la Catalunya interior, un món a descobrir. Això no treu anar al càmping o fer una escapada o ruta per Europa –tot i que això de les escapades amb avió ens ho hem de començar a pensar...– perquè hi ha temps per a tot. Ah, i com em va passar a mi a la Terra Alta, si hi vas i ho vius, hi tornes.

Tribuna

Jordi Mayoral. Historiador

Ens alcem tots dos

Mentre vivim, de nou, dies transcendent fruit de la condemna als presos polítics, ens adonem que la temperatura segueix pujant i les solucions no arriben, tot al contrari. Som en un escenari dur, cada vegada amb més repressió, amb més problemes per a tots els catalans (pensem el que pensem) i amb la sensació que no hi ha una sortida viable a curt termini. I llavors, ¿què es pot fer per no cronificar un conflicte que pot generar il·lusió per a un futur millor, però alhora patiment diari? ¿Qui està disposat a negociar, a dialogar, a cedir i a buscar sortides d'una vegada? ¿Com es pot revertir el panorama actual? ¿Es pot evitar un desgast major, es pot crear un clima favorable a la resolució del conflicte, enlloc de seguir amb l'escalada actual? ¿És viable pensar en un escenari de generositat, d'alçada de mires, de mà estesa i de no posar condicions d'entrada per desbloquejar la situació? Sincerament, res indica que pugui haver-hi una línia per a l'optimisme en l'immediat, però tots sabem també que en qualsevol moment les coses poden canviar, sobtadament, d'un dia per l'altre.

¿I QUÈ PODEM FER, per què es capgiri la ten-

dència actual? La pregunta és clara, però les respostes són múltiples, confuses i, de ben segur, contradictòries. Així, tot indica que caldrà tota la imaginació i, alhora, tota la determinació, serà necessària tota l'empatia i tota la tendresa per sortir del laberint polític actual. Les posicions són oposades i som en un terreny on hi regna l'amenaça i els insults, un combinat de valentia i por a parts iguals, un arsenal de mitges veritats i, també, de mentides descarades i una falta d'estadistes que fa feredat. Mentrestant, estem a punt de batre el rècord mundial de manifestacions, i és que la ciutadania clama per resoldre el panorama, però l'esperança d'assolir-ho

“Comprometem-nos massivament per aconseguir una solució que és urgent i, tan sols, pot ser democràtica

aviat està sota mínims.

SEGURAMENT, CAL GENERAR un relat nacional compartit per la gran majoria, una síntesi que agrupi tanta gent com sigui possible, tornar a un gran consens que pugui, almenys, unir una majoria immensa de catalans i treballar en línies mestres claus per generar un nou impuls. Sí, indubtablement hi ha un consens gegantí per tenir més prosperitat i viure en pau. Hi ha un consens enorme per enfortir la democràcia i guanyar drets, llibertats i que s'acabi la presó i l'exili. Hi ha una concunció majúscula en què cal resoldre els problemes i que calen persones hàbils i audaces per fer-ho possible, és a dir, cal comprometre el millor talent del país per empenyer cap a la solució. En moments de grans dificultats, sol ser rellevant tornar als clàssics i, si recordem els versos del poeta potser hi veiem un punt de llum “ens alcem tots dos / en censa espera, / el meu poble i jo”. Doncs això, no caiguem en una espera eterna que només farà empitjorar les coses, aixequem-nos i comprometem-nos massivament per aconseguir una solució que és urgent i, tan sols, pot ser democràtica.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La joventut catalana i Europa

■ Aquests dies hem vist com la joventut catalana ha recuperat l'interès pels afers públics i singularment per un moviment per la llibertat dels presos i per les llibertats socials i nacionals, per les llibertats individuals i col·lectives.

És una molt bona notícia la incorporació dels joves a la reivindicació pacífica i la defensa davant l'agressió violenta de la policia, en un sentit immensament majoritari no violent per part del jovent.

Però aquesta generació que s'incorpora a la lluita pel dret a l'autodeterminació dels pobles i per la independència de Catalunya haurà de superar una contradicció frustrant: Europa.

Europa i la seva expressió política, la UE, han anat avançant des la Segona Guerra Mundial cap a un espai de pau, de cooperació política,

econòmica i social. Amb respecte a pobles, nacionalitats i regions i ciutadanes i ciutadanes que la integren. Resumint, l'Europa de les persones i les comunitats.

Fins ara hem vist la insensibilitat total dels estaments i dels buròcrates col·locats a dit pels estats a les institucions europees. Insensibilitat amb la repressió exacerbada de la judicatura i la policia espanyola, complicitat per denegar la presa de possessió dels eurodiputats electes votats pels catalans i covardia per defensar els drets civils, les llibertats i la manca de consideració amb els nostres presos polítics i exiliats.

I no és això, europeus, no és això. Europa ha de ser més per als joves que els Erasmus i Interrails; Europa hauria de ser el seu referent, la seva aspiració i marc natural. I és per això que Catalunya no és un afer intern de l'Estat espanyol; és un afer europeu. Encara

que només sigui per evitar que tota una generació catalana esdevingui euroescèptica en el present i en el futur, quan els joves d'ara portin el pes del país a les espatlles.

Arribats aquí, vosaltres, dirigents d'Europa, teniu ara la paraula. Què els direu als nostres joves, als millors de la joventut de Catalunya?

RAIMON GUSI AMIGO
Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)

Barcelona és un caos i no s'actua contra la violència

■ Els catalans no volem violència. Barcelona s'ha convertit en una ciutat caòtica. No saps què et trobaràs quan surts al carrer a treballar, a comprar o a fer qualsevol tasca pròpia d'un adult. Estem sotmesos al sense sentit d'uns joves radicals que aprofiten la inestabilitat política per crear terror i fanatisme. Els efectes els estem patint

sobretot els que fem servir els mitjans de transport per evitar la contaminació de la ciutat. I com se'ns ajuda? Vull expressar el que em trobo: centenars de persones esperant en una parada d'autobús. Ningú sap res i el panell de TMB diu “sense dades”. Molts anem caminant a la següent parada i el mateix, i així successivament. Un dia vaig arribar a caminar vuit quilòmetres fins a trobar un autobús que m'acostés a un lloc més adequat. Això sí, no vam tenir dades fins a trucar a Transports Metropolitans de Barcelona, que ens va confirmar que aquestes línies d'autobús no circulaven. Prego, doncs, a l'Ajuntament que es faci càrrec d'aquesta situació una vegada per totes i eviti culpar les manifestacions del caos que hi ha a Barcelona. “Si cedeixes en el mal i no ho canvies és perquè vols.”

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat (B. Llobregat)

La frase del dia

“Per molt que mirin a una altra banda, l'Estat té un gran problema polític”

Carles Mundó, EXCONSELLER DE JUSTÍCIA

Tribuna

Antoni Dalmau i Ribalta. Escriptor

I la feina pendent?

Soc conscient que continuar parlant de l'exhumació de Franco entorboleix una mica la transcendència de la manifestació contra la sentència del Tribunal Suprem i, d'alguna manera, fa el joc al focus que el govern espanyol ha volgut col·locar davant els nostres ulls a pocs dies de les eleccions. Però així i tot, crec que encara en podem treure algunes conclusions que poden ser-nos útils per calibrar amb més precisió amb qui ens juguem els quartos quan parlem de l'anhel de molts catalans d'obtenir un estat propi i de sobreviure a la degradació contínua de la democràcia espanyola.

TREURE FRANCO del Valle de los Caídos no és una simple anècdota, encara que arribi tard i malament. No ho és perquè, si haguéssim de fer la llista de les ignomínies que ens hem hagut d'empassar cada dia d'ençà que va morir, el fet que aquest home continués al seu mausoleu figurava sens dubte en una de les primeres places. Per això penso que aquest gest no pot ser despatxat únicament amb la crítica de l'electoralisme del PSOE, per més evident que sigui. El problema és que, com sol passar sovint, algunes bones idees o algunes bones causes perden gran part de la seva virtualitat si es porten a la pràctica d'una manera equivocada. Així, per exemple, crec que el partit en el govern, tenallat pel complex insostenible que arrossega davant la vociferació de la dreta, va dissenyar un cerimonial que se li ha girat en contra i que, fins i tot, li resta part dels hipotètics beneficis que li podia haver reportat. Sembla difícil d'imaginar en qualsevol país democràtic que un canvi de sepultura d'un dictador sanguinari s'hagi de fer amb un trasllat amb el fèretre carregat a les espatlles dels hereus i beneficiaris del difunt i en presència de la ministra de Justícia. Tot a la llum pública i filmat per la televisió en directe. D'altra banda, el trasllat amb helicòpter i l'espectacle feixista davant el cementiri són

dues altres mostres d'un operatiu erroni que continua mostrant Espanya davant el món com un país travat, encara avui, per la remora d'una dictadura mal clausurada.

PERQUÈ AQUEST ÉS EL PROBLEMA, és clar. Les televisions espanyoles i la premsa madrilenya van sucra pa d'un material pornogràfic d'alt voltatge i es van convertir en la caixa de ressonància d'un feixisme latent que, encara que a molts de nosaltres ens pugui semblar tan friqui i tan arcaic, manté un potencial polític no gens menyspreable. El que ha passat aquests dies ens ha confirmat allò que ja sabíem de sobres com a conseqüència del que solem veure al voltant de la situació de Catalunya: quasi tots els mitjans de comunicació espanyols viuen sòlidament instal·lats en la caverna i, sigui per convenció o per una manca d'escrúpols esferidora, estan disposats cada dia a oferir la millor tribuna possible a l'espanyolisme més ranci i a una paròdia de democrà-

“El franquisme batega activament en multitud de parcel·les descontrolades de l'Espanya actual i no sembla pas que hi hagi prou voluntat política per fer-hi net.

cia que s'esbotza per totes les seves costures. Al capdavant, dijous va ser un dia d'exaltació franquista, conduït per la mala consciència d'un govern que, un mal dia, va considerar una victòria per a la democràcia que el poder judicial, totalment contaminat en la seva entranya, li donés permís per treure Franco del seu mausoleu (!).

VISTEL PANORAMA, ja sabem que el PSOE deu haver quedat completament exhaust per l'esforç suprem d'aquesta “gesta”. A partir d'ara, extenuat d'haver-se atrevit a anar tan lluny, ja no caldrà que s'ocupi més de tot el que queda pendent, i que és tota una feina. No cal dir que ja quedarà per fer allò que no va fer-se en el moment de la transició i que hauria afectat sobretot el poder judicial o els cossos policials. Però resten encara una altra pila de qüestions abordables en matèria de memòria històrica que requereixen un govern menys acomplexat, i que van des de l'abordatge integral de tot el que cal fer precisament al Valle de los Caídos fins al tema de les nul·litats dels processos judicials o la ferida vivent de les fosses del franquisme, entre d'altres.

PERMETEU-ME QUE ACABI evocant un viatge de no fa gaire temps a Àvila, on vaig anar a treballar a l'Arxiu Militar. Entre altres coses, vaig trobar-me cara a cara amb signes franquistes a la plaça de l'Ajuntament i amb una imponent escultura de granit de l'aguilot i el “yugo y las flechas” que coronava la llinda de la biblioteca municipal. Vaig quedar-ne impressionat. Més tard, una simple mirada al nomenclàtor de carrers de tota la província va completar una impressió general que s'ajusta a les conclusions que podem treure del que ha passat aquesta setmana: el franquisme batega activament en multitud de parcel·les descontrolades de l'Espanya actual i no sembla pas que als governs espanyols hi hagi prou voluntat política per fer-hi net.

De set en set

Matthew Tree

Llei? Ordre?

El *Daily Mail* de Londres ha publicat fotos de policies que, al Prat, el dia 14, arrosseguen una noia per terra i apallissen

un grup reduït de manifestants prop dels lavabos. El dia 15, un amic del meu fill veu com un home alt i forçut i encaputxat i sol –els manifestants solen anar en grups– s'ajup de cop, agafa una pedra i trenca l'aparador d'una botiga abans de desaparèixer. D'on venia? Una resposta possible ve d'un amic meu situat a que m'explica que ell i molts veïns han vist com cada tarda uns vint guàrdies civils surten de l'hotel on s'allotgen, vestits amb dessuadores que te-

La resposta a uns aldarulls previsibles és dir a la policia que pegui més fort?

nen caputxes. El dia 15 una periodista de la BBC explica com la policia dispara bales de foam i goma directament a un grup assegut pacíficament i com ella mateixa s'ha d'aixopugar per protegir-se dels tirs posteriors. El dia 18, a la Via Laietana, un jove de 19 anys és agredit brutalment per cinc policies. El mateix dia i al mateix carrer, a la Via Laietana, una noia de 22 és empenya dins d'una furgoneta de la Policia Nacional a cops de porra i crits de “mata-la!”. Quatre persones han perdut un ull i dues, un testicle. Dues persones tenen traumatisme cranioencefàlic. Gairebé sis-centes persones han estat ferides. Realment la resposta a uns aldarulls perfectament previsibles és dir a la policia que pegui més fort i dispari més bales? L'estratègia de Madrid realment és tractar els catalans enfadats com si pertanyéssim a l'eix del mal a l'hora de fer-nos el buit pels segles dels segles? Hi ha algú que encara ho dubta?

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'impacte de les riuades, quatre dies després

Desenes de persones participen en la recerca dels desapareguts al riu Francolí

El tritó del Montseny, en situació de risc greu

El canvi climàtic posa en risc la supervivència de l'amfibi únic en la seva espècie

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Com més repressió, l

CLAM Diversos centenars de milers de manifestants tornen a ocupar el carrer de Marina per exigir l'autodeterminació i la llibertat dels condemnats pel Suprem

CRIDA L'ANC reclama amb urgència una “resposta institucional a l'altura”

Òscar Palau
BARCELONA

“Llibertat”. Amb aquest senzill lema i aquest crit, centenars de milers de persones van tornar a fer sobreixir ahir el carrer de Marina de Barcelona gairebé de punta a punta, des de vora les Torres Mapfre fins a Còrsega, en la multitudinària manifestació convocada per l'ANC i Òmnium per protestar contra la sentència del Tribunal Suprem que condemna els líders del procés a un total de 100 anys de presó. I ja ho va advertir la presidenta de l'Assemblea, Elisenda Paluzie, en el discurs final: no s'aturaran les “mobilitzacions constants” per defensar els drets fonamentals, l'alliberament dels presos i retorn dels exiliats, i l'autodeterminació. “Com més repressió, més mobilització”, proclamava, mentre reclamava a les autoritats catalanes, en la línia que també havia expressat la CUP abans de començar, “urgentment una resposta política i institucional a l'altura del moment històric” actual. “Des de les institucions calen propostes polítiques que recullin el clam”, exigia, tot just en la vigília del segon aniversari de la DUI simbòlica al Parlament, que es compleix avui.

El vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, posava l'èmfasi en el fet que ni la cinquantena d'empresonats ara mateix ni els més de mil perseguits per la justícia aturaran les aspira-

cions de llibertat i autodeterminació i, en clara al·lusió a Pedro Sánchez, renyava que “mai es pot negar el diàleg”. “Aquest conflicte no es resoldrà amb jutges ni amb més repressió ni més violència policial; l'únic camí és el diàleg que obri les portes a una solució política”, subratllava, en línia amb el manifest unitari que acabaven de llegir representants de diverses entitats, començant per Blanca Bragulat, parella de l'exconseller Jordi Turull, per l'Associació Catalana de Drets Civils. “A nosaltres la violència no ens representa, ni ara ni mai”, deixa clar el text, que reivindica els presos condemnats, però també els que en les últimes setmanes “han patit la ràtzia de l'Estat espanyol i són a la presó”. Així mateix, el manifest es declara “determinat” a seguir malgrat la repressió, i augura que no es viurà “una situació de normalitat” al país fins que tots els represaliats no siguin lliures. “No permetrem que ningú trenqui la convivència i la cohesió social que sempre ha caracteritzat la societat catalana, perquè sempre que s'han vist amenaçats drets i llibertats hem respost com un sol poble”, sentenciava l'advocada Anaïs Franquesa, del Centre Irídia.

Guerra de xifres

Tot i que no solen entrar en guerres de xifres, les 350.000 persones en què la Guàrdia Urbana, controlada pel regidor socialista Albert Batlle, va

Diverses imatges de la immensa manifestació d'ahir per la llibertat dels presos i l'autodeterminació al carrer de Marina de Barcelona ■ EFE / JOSEP LOSADA

quantificar després l'assistència va indignar els organitzadors, ja que amb una ocupació molt similar en el mateix espai ara farà dos anys, en la primera gran mobilització que hi va haver contra l'empresonament dels Jordis i part

Els organitzadors s'indignen amb la xifra que va donar la Guàrdia Urbana

del govern en funcions, el mateix cos policial va donar una xifra oficial més que doblada, uns 750.000 assistents. “És inadmissible manipular les dades d'assistència. Fa dos anys vam omplir el carrer de Marina fins a la Sagrada Família com ara. Demanarem explicacions”, anun-

ciava Mauri a TV3, acabat l'acte. També el líder de JxCat al Parlament, Albert Batet, i l'excantant Lluís Llach es van queixar a Twitter.

Abans dels parlaments, rere una doble capçalera amb la paraula “Llibertat”, amb estelades però també alguna bandera basca, escocesa o irlandesa, hi havien caminat al llarg de tot just uns 300 metres, encapçalant la riuada humana, alguns representants de les més de 500 entitats que van donar suport explícit a la protesta i al manifest —entre els quals hi havia el president de la Cambra de Comerç de Barcelona, Joan Canadell; el d'Unió de Pagesos, Joan Caball, o la de la Taula del Tercer Sector, Francina Alsina—, enmig de pancartes en demanda d'autodeterminació, d'amnistia,

que “prou repressió” o que “la repressió no és la solució”, i crits com ara “Contra la sentència, independència”, “Sí, sí, sí, ho tornarem a fer” i “Unitat”. “Ens heu ensenyat que ser pacífics és inútil”, també es queixava, en castellà, un altre lema ben visible a l'inici de la marxa.

Els polítics, en segon pla

En un segon pla, sense pancartes i aquest cop junts —a diferència de la Diada— també s'hi van sumar les principals autoritats del país, amb el president Quim Torra al capdavant d'una delegació del govern on també hi havia el vicepresident Pere Aragonès i set consellers més, així com el president del Parlament, Roger Torrent, i una àmplia comitiva de càrrecs electes de tots els partits indepen-

dentistes. “Estem acompanyant la gent perquè és el que la gent ens està demanant; arribarem tan lluny com la gent ens demani”, insistia Torra abans d'iniciar-se la marxa, tot mantenint el seu compromís a fer “junts” el camí. “La mostra d'unitat que hi ha hagut aquesta setmana ens indica el pas que necessàriament hem de seguir tots”, assegurava el president, que celebrava que dimarts el govern, dimecres el Parlament i ahir al matí mateix el món municipal es conjuressin per seguir endavant amb l'exercici complet del dret a l'autodeterminació com a principal objectiu.

En la mateixa línia, Aragonès remarcava que la manifestació d'ahir, la proposta de resolució pactada entre JxCat, ERC i CUP al Parlament com a

L'APUNT

Tota casa comença pels fonaments

Jordi Panyella

No es repeteix prou que la gran notícia política de Catalunya del 2019 és que el partit de Ciutadans no té cap alcaldia a Catalunya. Com que no tenen alcaldes, perquè són un partit insignificant arreu del territori, ahir no tenien cap representant al Palau de la Generalitat. L'acte que els alcaldes van protagonitzar a la seu del govern català és la mostra més evident que l'estat

de salut del procés sobiranista català no és tan dolent com alguns creuen, almenys en la base. Els fonaments de qualsevol estructura política d'un país són els seus ajuntaments; són l'administració zero, la que és més a prop del ciutadà, la que el ciutadà sent més seva. És indubtable que el món municipal a Catalunya és sobiranista. I, si hi ha fonament, un dia hi haurà casa.

“més mobilització”

són valors que uneixen la majoria de la societat catalana, i reclamava un cop més a Sánchez que “s'assegui i parli” per trobar una “solució democràtica al conflicte”.

Pel que fa als partits, tant ERC com JxCat carregaven contra el govern d'un PSOE que “ha traït la seva sigla”. “Molta gent que els vota sent vergonya”, etzibava el candidat republicà el 10-N, Gabriel Rufián. “A l'Estat no existeix el dret a l'autodeterminació ni molts altres drets que es vulnereu”, replicava la candidata de JxCat, Laura Borràs, a la vicepresidenta Carmen Calvo, mentre lamentava que ahir no hi hagués més grups darrere de la pancarta “Llibertat”. El candidat número 2 de la CUP, Albert Botran, en canvi, va voler fer un “toc d'atenció” al govern perquè “no doni l'esquena al poble mobilitzat” i li doni “una sortida política”, i va criticar a més la “brutalitat” policial de les últimes setmanes, inclosa la dels Mossos.

Abans de la gran mobilització a Barcelona, al matí s'havien produït petites concentracions de catalans amb clams similars a Heidelberg (Alemanya), Glasgow (Escòcia) i diverses ciutats angleses com ara Oxford, Cambridge, Manchester, Bristol i Londres, aquesta la més nombrosa, que va derivar en una manifestació pel centre al crit d'“Independència”. ■

resposta a la sentència i l'acte del matí amb els alcaldes, “demonstren” que hi ha unitat independentista. “Per molts segles de presó a què puguin con-

demnar els nostres companys, aquest país seguirà dempeus perquè la democràcia és imparabile, perquè la nostra força mitjançant el vot la tornarem a

exercir les vegades que faci falta”, sentenciava Aragonès, que deia que treballarà perquè els catalans “tinguin el dret a vot garantit sempre”. “Només una lec-

tura restrictiva de la llei com la que està fent l'Estat ho pot impedir”, conclouia.

Per la seva banda, Roger Torrent també animava els partits a “treballar per la

unitat”, i no només portes endins, sinó també explicant-la bé “portes enfora”. El president del Parlament constata que la llibertat, l'amnistia i un referèndum

Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

CRÒNICA

Emma Ansola
Periodista

Actuació dels castellers a la capçalera de la manifestació d'ahir al carrer de Marina ■ JOSEP LOSADA

Drets per la llibertat

Rebuig a la sentència i clam unànime a favor de la llibertat per als presos polítics i també per exercir drets com el de manifestació, protesta i expressió que la resolució del Suprem deixa afeblits especialment si es tracta de reclamar la independència d'un territori. I també, estirada d'orelles als polítics. Aquesta va ser la resposta conjunta de la societat civil a la sentència del Suprem a manca, una vegada més, d'accions polítiques i institucionals de governs i parlaments. Als seus dirigents, els ciutadans van exigir-los ahir un cop més "unitat" i "ni un pas enrere" des de tots els punts del carrer de Marina.

La darrera manifestació, que no pas l'última, com asseguraven algunes persones consultades, va estar protagonitzada més que mai per la transversalitat i diversitat dels manifestants; de 0 a 99

anys i arribats del nord, sud i oest a una gran festa reivindicativa.

Els autobusos, fins a quatre-cents, apareixien arreglats al llarg dels carrers adjacents a la part baixa del carrer de Marina. Bars, cafeteries i restaurants re-

Ressona un clam unànime a favor de la llibertat dels presos polítics i la unitat

bien, com ja és costum, onades de centenars de ciutadans abillats amb les samarretes reivindicatives que l'Assemblea ha anat confeccionant els darrers anys. Portaven estelades, pancartes, banderoles i al punt de reunió hi arribaven caminant, en patinet, bicicleta, cadira de rodes, amb croses. A les motxilles i a les samarretes, lluien xa-

pes amb infinitat de lemes i reivindicacions: Open Arms, "No és no", "Freetothom", "Refugees Welcome", entre d'altres.

La manifestació era multicolor. En tots els aspectes. La uniformitat havia desaparegut. Pels voltants de l'escenari, els ciutadans agrupats en rotllanes i alguns amb guitarres i gralles, feien temps entonant himnes de repertori divers, des de *L'Estaca* de Lluís Llach fins a la cançó popular italiana *Bella ciao*, adoptada per la resistència antifeixista, passant per *Els segadors*. Els cants eren interromputs per les consignes "Llibertat presos polítics", "Unitat", "Els carrers seran sempre nostres", "Independència" i també, però en menor grau, "Buch dimissió". En una cantonada, es llançaven crits de "Premsa espanyola manipuladora" a una periodista de TVE.

Les consignes sorgien acompanyades

per les mostres d'indignació i malestar que alguns ciutadans expressaven en converses a peu de carrer, com el Jordi i l'Oriol, que discutien sobre la utilitat d'aquestes manifestacions. "Això no serveix de res", etzibava l'Oriol,

Intercanvis de QRs per accedir al Tsunami Democràtic i al Consell per la República

més jove que el seu company, que, contràriament, apostava per la mobilització permanent. "És l'única manera que tenim ara de fer-nos escoltar", li responia. Tots dos es mostraven molt crítics amb la gestió que de la situació postsentència fan els polítics, una resolució que els manifestants consultats admeten que els ha

provocat preocupació i molta indignació. "És una injustícia", "Terrible", "Hem tornat enrere", lamentaven la Pilar i la Montserrat.

La manifestació oferia aquesta vegada una novetat: rotllanes de persones que compartien i fotografiaven codis QR. La majoria buscava el del Tsunami Democràtic, però també en circulava un que dirigia al Consell per la República. Un grup repartia fulls amb un codi imprès que es disputaven les persones del voltant. Però a l'hora de fer la lectura alertaven, amb un cert desencís: "No és el del Tsunami, ens dirigeix al Consell per la República." "Ara hem de focalitzar la lluita en la recuperació de drets", confessava Xavier.

Al costat de la capçalera, a prop ja de l'escenari, una activista atreia la mirada i els comentaris dels manifestants. Era Jill Love Revolution, que apareixia dreta, dalt d'un contenidor, i coberta únicament amb imatges dels presos polítics. Li havien pintat ferides als genolls i portava la consigna "Freedom means choice", "la llibertat significa poder escollir", que la gent mirava de reüll. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Quim Torra fent un gest de salutació als centenars d'alcaldes que ahir van acudir al Palau de la Generalitat a fer costat als presos polítics ■ JOSEP LOSADA

Els alcaldes fan pinya amb Torra amb “hi tornarem!”

■ Un total de 850 representants del món local acudeixen al Palau de la Generalitat per mostrar el rebuig a la sentència als líders del procés ■ Crida al diàleg i solidaritat amb els afectats pels aiguats

Jordi Panyella
BARCELONA

Per tercera vegada des que el procés independentista es va posar en marxa, una amplíssima majoria dels alcaldes i alcaldesses de Catalunya van convertir ahir el Palau de la Generalitat en la caixa de ressonància del clam de llibertat. Un total de 850 màxims representants del poder local es van aplegar a la seu del govern de Catalunya per manifestar el seu rebuig a la sentència contra els líders polítics del procés i, a la vegada, per fer costat al president de la Generalitat, Quim Torra, que va comminar els alcaldes a no defallir i a

seguir-lo en el seu propòsit de fer un segon referèndum d'independència, en un nou exercici del dret a decidir. “Hi tornarem, ho tornarem a fer, tossudament”, va proclamar Torra des del cor de la galeria gòtica del Palau de la Generalitat, envoltat dels batlles que llueien les vares que els identifiquen com a primers governants dels seus respectius municipis.

El president es va mostrar molt determinat en el seu discurs, i amb to de fermesa i discurs desafiant va assegurar que “ni la repressió, ni les amenaces del 155, ni els requeriments del Tribunal Constitucional” faran variar el seu propòsit de tornar a

El conseller Buch i l'alcaldesa Colau, absències

L'acte solemne d'ahir va tenir dues absències de nivell. Per un costat hi va faltar l'alcaldesa Ada Colau, tot i que el ple que dirigeix havia aprovat el dia abans, a l'altre costat de la plaça de Sant Jaume, una moció de rebuig i condemna a la sentència del Tribunal Suprem i de suport al dret a l'autodeterminació. La moció havia estat impulsada pels grups independentistes,

fer possible l'exercici del dret a l'autodeterminació. “El compromís amb el dret a decidir no té camí de retorn”, va proclamar Quim Torra.

d'ERC i JxCat, que ahir van desplaçar a la Generalitat els seus dos màxims representants, Ernest Maragall i Elsa Artadi, respectivament.

L'altre gran absent de la jornada va ser el conseller d'Interior, Miquel Buch, centre aquests dies de moltes crítiques, per l'actuació dels Mossos, crítiques de les quals tampoc va escapar ahir. Fonts de la conselleria van explicar

que l'absència de Buch es va deure a una reunió que el conseller tenia a aquella mateixa hora per acabar de coordinar el dispositiu policial de cara a les manifestacions d'ahir. Absentant-se de Palau, Buch no va poder sentir la intervenció de l'alcalde de Monistrol de Calders, Ramon Vancells (CUP), que va assegurar sentir-se “avergonyit” per l'actuació dels Mossos.

Torra va ressaltar que, després de la sentència del Tribunal Suprem, el moviment independentista ha tornat a “prendre la iniciativa”, i que davant aquesta

nova conjuntura que ara s'obre, amb una protesta transversal al carrer, s'ha de seguir “sempre endavant”, deixant al marge “la dinàmica de la queixa”.

La frase

“Ni la repressió, ni les amenaces del 155, ni els requeriments del Tribunal Constitucional”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

El parlament de Quim Torra va cloure un acte que havia obert el vicepresident, Per Aragonès, que amb un discurs menys decidit que el del president va fer una crida als alcaldes a empenyer per fer realitat el diàleg tantes vegades reclamat des de la Generalitat al govern central. Fer realitat el diàleg, va dir Aragonès, i també “fer inevitable” un nou referèndum. El màxim responsable de les finances de la Generalitat va agrair als alcaldes el seu suport: “Gràcies per no retrocedir —els va dir—, gràcies per ser-hi sempre”, va emfatitzar.

El gruix de l'acte va consistir en la lectura de la moció que molts ajuntaments catalans estan aprovant aquests dies, com a resposta a la condemna als líders del procés. Van llegir diversos fragments del text, diverses alcaldesses i alcaldes. També va prendre la paraula el president de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), Josep Maria Cervera, que es va mostrar molt crític amb l'actuació dels Mossos d'Esquadra i va demanar que es revisin les actuacions dutes a terme. Cervera va tenir unes paraules de record pels municipis afectats per les pluges de dimarts.

L'acte d'ahir es va celebrar al pati central, on desemboca l'escalinata gòtica del palau. Tota l'escala, i la galeria superior, era plena dels alcaldes que llueien les seves vares. L'acte es va acabar amb *Els segadors* i els crits de llibertat que van ressonar durant minuts per cloure amb un sonor aplaudiment. ■

DIVINE DESIGN

Presents with future

Distribuït per:

ZYX IDEAS

Tel. 93 210 45 45

zyxideas@zyxideas.com

www.zyxideas.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Fins a les pilotes

CONCENTRACIÓ • Més de 10.000 persones, segons la Guàrdia Urbana, es concentren a la Via Laietana en la crida dels CDR amb el lema 'Us tornarem les pilotes', en un ambient reivindicatiu i festiu **FINAL** • La policia espanyola i els Mossos tornen a disparar bales de goma i de 'foam', provocant ferits en ciutadans que ja marxaven, i alguns activistes s'enfronten als agents

Mayte Piulachs
BARCELONA

Bona part de la munió de famílies i grups de joves que van participar en la nova mobilització d'ahir al carrer Marina de Barcelona per reclamar la llibertat de tots els presos polítics (ja en són 45 amb els joves empresonats la setmana passada) després es van afegir a la concentració més reivindicativa del CDR, amb el lema *Us tornarem les vostres pilotes*, davant la prefectura de la Policia Nacional, a la Via Laietana, testimoni de la batalla campal entre llambordes ciutadanes contra bales de goma policials, i que es va tornar a fortificar d'agents en tots els carrers adjacents, ahir al migdia, hores abans de la mobilització. Dues hores de crits i cançons reivindicatives i sense incidents, novament, es van embrutir al final per les càrregues policials, amb un ús indiscriminat de les pilotes de goma i de *foam*. I és que un noi que marxava de la concentració de forma pacífica, dalt de Via Laietana, va caure fulminat a terra d'un impacte sobre l'orella. Els Sanitaris per la República, aplaudits i ociosos, van haver de tornar a arremangar-se. "40 atencions amb tres evacuacions al SEM", piulaven a dos quarts d'onze de la nit. L'escombria dels manifestants amb furgons i disparant va provocar que alguns activistes, molt joves, s'enfrontessin a agents dels Mossos, a qui els van fer recular, i van donar-los cops de peu. I almenys hi va haver un detingut, segons informava l'ACN.

Les pilotes, però, van ser totes llançades per la policia, ahir a la nit. Una hora abans de la concentració, a dos quarts de set de la tarda, la Via Laietana estava assetjada de furgons de la policia espanyola, a banda i banda de les voreres, i els agents escorcollaven les bosses de tots els ciutadans que hi passejaven. Fins i tot el fotoperiodista Jordi Borràs va haver d'obrir la seva motxilla. El més insòlit és que no paraven d'arribar ciutadans a la Via Laietana, des de la plaça Urquinaona i des del mar, els quals passaven a un pam dels furgons i els agents. La situació va ser tensa, quan en una Via Laietana, plena de gom a gom de veïns, els furgons policials van moure's cap a la prefectura. A la zona s'hi van concentrar més de 10.000 persones, segons la Guàrdia Urbana. La zona més tensa de la nit va ser al carrer de les Magdalenes, on un

Participants en la concentració del CDR, ahir a la Via Laietana ■ JOSEP LOSADA

40
ferits van atendre a la Via Laietana els Sanitaris per la República. El SEM va detallar que va atendre quatre persones allà i dues van ser traslladades, a les deu de la nit

grup molt jove va tirar ampolles i pintura contra agents de la policia espanyola, que van haver de retrocedir darrere del furgó, que va acabar pintat.

La Via Laietana, però, era plena d'amics, asseguts a terra, bevent cervesa, cantant i cridant. Força actius eren un grup de veïns del barri del Clot de Barcelona, aplegats a Twitter amb el nom Clot×Llibertat, i amb la potent i magnífica veu de la Laura, acompanyada de l'Àlex, van animar tothom amb les seves cançons i lletres reivindicatives. "Tots

som CDR. Us han manipulat. No som terroristes. Som poble organitzat. Ale, ale aleeeee!!!" Van explicar que es van conèixer en la defensa de les escoles pel referèndum de l'1-O i des de llavors no han parat d'anar a trobades reivindicatives. Els clams reivindicatius d'arreu eren: "Catalunya antifeixista!", "Fora les forces d'ocupació!" i també es va sentir "Buch dimissió!"

A un quart de deu de la nit, furgonetes dels Mossos d'Esquadra van pujar cap a dalt de la Via Laietana perquè la gent marxés, sense que hi

hagués hagut cap incident greu. Unes furgonetes dels Mossos també van entrar pel carrer Comtal, provocant enfrontaments a peu entre manifestants i agents. I mentre els manifestants marxaven pacíficament, més d'un va ser ferit, sense cap provocació. El centre Irídia va denunciar ahir a les xarxes que agents dels Mossos que disparaven *foam* no anaven identificats ni per l'esquena. I és que un escamot dels Mossos es va posar al principi del carrer Junqueres, i els ciutadans que passaven tranquil·lament per davant eren sorpresos per aquests agents armats. Una provocació per a la minoria que tenia ganes de gresca i aldarulls. I van tornar a carregar, tot i que aquest cop, van avisar abans, com marca el protocol. Hi va haver corredisses innecessàries i van espantar i ferir manifestants en situació pacífica.

Els Sanitaris per la República i els professionals del Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM) van haver d'atendre ciutadans amb ferides al cap. Un agent dels antiavalots també va haver de ser evacuat, en una nova jornada que va acabar amb vio-

Clot×Llibertat és un grup de veïns del barri que ahir van animar amb les seves cançons reivindicatives

lència incitada. Precisament, el president del Col·legi de Metges de Barcelona, Jaume Padrós, va piular ahir que demana la prohibició a tot l'Estat espanyol de l'ús de pilotes de goma per part dels cossos policials, després que quatre persones hagin perdut un ull i dues un testicle durant els disturbis de la setmana passada a Barcelona. "Vist el nombre i la gravetat de lesionats, com a metge, demano al Congrés que en prohibeixi explícitament l'ús a tot l'Estat", escrivia Padrós, tot recordant, que el 2014 "el Parlament no en va prohibir l'ús a Catalunya, sinó que d'acord amb les seves competències només va poder fer-ho amb els Mossos". Amb tot, entitats de drets humans com Irídia ha criticat obertament que el Ministeri de l'Interior no respecti aquesta limitació en territori català, que ja va provocar que l'1-O Roger Español perdés un ull, acció amb la qual es va iniciar una campanya a Madrid perquè les bales de goma siguin eliminades també a l'Estat espanyol. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Seguin i parlin

MÉS ARTICLES · La premsa internacional segueix demanant-se per què l'Estat espanyol s'entossudeix a tractar judicialment la qüestió catalana i es pregunta per què la UE no hi intervé **DIÀLEG** · Coincideixen a dir que cal que les dues parts dialoguin

Miquel Riera
BARCELONA

Quan avui fa catorze dies que es va fer pública la sentència contra els líders independentistes, la premsa internacional continua publicant encara articles d'opinió i editorials valorant aquest fet, però centrant-se també en la reacció catalana, l'entossudiment espanyol i la inacció de la Unió Europea.

POLITIKEN

Inquisició espanyola

Normalment cal haver comès un assassinat o altres delictes importants per rebre càstigs tan greus a l'Europa Occidental com els que han rebut recentment els líders independentistes catalans, condemnats pel Tribunal Suprem espanyol per sedició i malversació de fons públics. Aquestes condemnes són completament exagerades i contraproductives per poder resoldre la crisi a Catalunya.

[...] La celebració d'un referèndum il·legal a Catalunya va ser un fet irresponsable i de gran incertesa. Catalunya no pot reclamar legalment la independència, però castigar durament una acrobàcia política com el referèndum català és un fet ofensiu i preocupant.

La sentència ha creat un greu malestar a Catalunya i només farà més difícil trobar una solució a la crisi. Els polítics empronats solen ser fàcilment martiritzats i la reconciliació i qualsevol intent de compromís ara seran més difícils. La sentència ha arribat just abans de les eleccions generals a Espanya i el tema català dominarà i polaritzarà completament el debat.

La qüestió de la lluita de l'alliberament de Catalunya ha passat en poc temps de ser una crisi marginal a una tragèdia per a tot l'estat. Tant els polítics de Barcelona com el govern de Madrid han mostrat una voluntat de compromís molt escassa i les posicions s'han radicalitzat reiteradament.

La sentència només reforçarà aquesta tendència. La crisi a Catalunya és política. No es pot resoldre legalment, per molt pu-

nibles que siguin els fets comesos pels líders separatistes. La UE hauria de fer-ho veure als dirigents espanyols. Un bon començament del govern espanyol seria decretar una amnistia. Això amortiria els ànims i podria ser el punt de partida per a un nou començament més constructiu. **Editorial.** (*Politiken*, Dinamarca. 21-oct.)

Il Messaggero

Petits i grans nacionalismes que tempten la secessió

L'Europa d'aquests últims deu anys ha estat marcada, i encara ho està avui en dia, per una onada de nacionalismes: no només a escala nacional, fins i tot regional. Per damunt de tot destaca el *Brexit*, però no és l'únic. Notícies diferents, com ara les resolucions de la Diputació de Bolzano, que acaba d'aprovar conservar només el nom alemany de Südtirol i treure el d'Alto Adige, i la sentència del Tribunal Suprem espanyol, que condemna líders independentistes catalans, tenen un fil en comú.

[...] Al darrere hi ha una dècada de crisi, especialment intensa a Itàlia i Espanya: amb dificultats econòmiques, forta pressió fiscal i retallades. La crisi ha reactivat en algunes comunitats regionals el desig de secessió, latent des de fa temps.

[...] La impressió és que serà difícil tancar aquesta caixa de Pandora com si no hagués passat res: probablement el secessionisme dels rics és aquí per quedar-se, tant a Itàlia com a Espanya. Haurem d'entendre'l millor, oposar-nos-hi i governar-lo. **Gianfranco Vesti.** (*Il Messaggero*, Itàlia. 15-oct.)

LA PRESSE

Catalunya: presó per excés de democràcia

Això és una mica el que passa a Catalunya, ja que nou líders independentistes catalans han estat condemnats a presó per "sedició" i "malversació". El seu crim: haver consultat la seva

nació sobre el seu futur.

Per descomptat, hi ha moltes diferències polítiques i legals entre Catalunya i el Quebec: la Constitució espanyola prohibeix explícitament la secessió, el referèndum del 2017 no va ser reconegut com a legítim pel govern central i la taxa de participació va ser només del 43% a causa del boicot dels partidaris del no.

D'aquell referèndum recordarem sempre el fet impactant de veure com la policia espanyola colpejava els votants i confiscava urnes. Avui és igual de colpidor veure quin és el destí dels organitzadors d'aquell referèndum: penes d'entre nou i tretze anys de presó.

[...] A Europa, els caps d'estat es neguen a denunciar Madrid. No hi ha dubte que és per no ofendre un aliat interferint en els seus assumptes interns. També per por d'alimentar els moviments autonomistes a casa. La resposta del Canadà no perjudica la de la comunitat internacional.

Després del referèndum del 2017, la ministra d'Afers Exteriors, Chrystia Freeland, va argumentar que la solució a la qüestió catalana ha de respectar "l'estat de dret i la Constitució espanyola".

Però és precisament aquest obstinat legalisme el que ha agreujat la crisi. Per a Madrid, el respecte a l'estat de dret ha pres la forma d'una batuta brandada contra tots aquells que volen opinar sobre el seu futur. Una manera d'actuar que no és gaire canadenca.

[...] El cert és que el referèndum a Catalunya va ser imprudent, però es mereixia realment una sentència tan forta? La prudència hauria demanat fa molt de temps un equilibri entre dret i política. Però en lloc de negociar amb els catalans, el govern central va preferir aixafar-los. I, fins i tot, treure competències guanyades pels catalans l'any 2006.

Per a un quebequès és molt difícil mantenir-se insensible. Tal com ha assenyalat el primer ministre, François Legault, "l'assetjament institucional i la violència no són la solució". Una solució que, va dir, esperava que fos "justa i negociada". La in-

fluència de Legault serà irrellevant, però té el mèrit d'haver trobat les paraules justes.

Legault no està sol al seu bàndol. La primavera passada, un grup de treball de les Nacions Unides va concloure que la detenció preventiva d'alguns dels acusats era "arbitrària". Ara sabem que la seva estada a la presó durarà uns quants anys.

El que està en joc és una justícia polititzada, la falta de respecte per principis com ara la immunitat parlamentària i, finalment, la violència d'un estat que encén una crisi que afirma extingir. L'hem vist als carrers des de fa uns dies: si el pla era sufocar el moviment independentista, no ha funcionat gaire bé. **Paul Journet.** (*La Presse*, Canadà. 19-oct.)

THE NATIONAL

El silenci ensordidor de la UE davant les protestes catalanes

L'abast i les implicacions de l'emergència política a Catalunya superen amb escreix les de la crisi del *Brexit* aquí al Regne Unit. Fins ara, l'aventura del *Brexit* s'ha limitat exclusivament als passadissos humits i infestats de rates del palau de Westminster.

Però durant la setmana passada, més de mig milió de catalans han estat enfrontant-se directament als carrers de Barcelona amb els cossos policials i bandes feixistes, mentre que les manifestacions massives diàries a tota la regió (i a la veïna Catalunya del Nord) han posat en escac l'economia.

La causa d'aquest malestar civil és la sentència que ha enviat a la presó, amb una llarga condemna, a ministres, polítics i activistes civils catalans escollits democràticament per tan sols haver celebrat un referèndum pacífic d'autodeterminació per a Catalunya l'octubre del 2017. Una autodeterminació que es va aconseguir legalment abans de ser colpejada Catalunya pels exèrcits rebels de Franco el 1939. Un dret a l'autodeterminació consagrat a la carta de les Nacions Unides. **George Kerevan.** (*The National*, Escòcia. 21-oct.)

DE TIJD

Tretze anys

Imagineu-vos que fa dos anys la policia belga hagués entrat als edificis del govern flamenc a Martelaarsplein, hi hagués confiscat documents i hagués enviat el ministre d'Economia a la presó. Imagineu-vos que la mateixa policia s'hagués apoderat de milers d'urnes en un referèndum sobre la independència i que, dos anys després, el Tribunal Suprem belga hagués sentenciat al ministre a tretze anys de presó perquè va ajudar a organitzar aquell referèndum.

Fent aquest exercici mental és més fàcil entendre la colera de molts catalans. Un polític a qui molts d'ells van votar és a la presó per culpa d'unes idees que molts d'ells defensen. No cal ser partidari del separatisme català per no estar en contra de com Madrid ha tractat la qüestió.

El tema més important és que aquesta lluita pertany a l'àmbit polític i no al de la justícia. S'hi ha de lluitar amb paraules, idees i convicció política, no amb coaccions. Tretze anys de presó per aquests fets són una aberració i un càstig totalment desproporcionat.

[...] Ha faltat racionalitat en la crisi catalana. A banda i banda. L'ambició catalana per la independència hauria d'haver buscat un suport més ampli. No té sentit que per modificar l'estatut d'autonomia es necessitin dos terços del Parlament i que es pugui convocar un referèndum amb la meitat més un dels vots dels diputats. El somni independentista català va baixar massa fàcilment a l'aventura política, igual que el *Brexit*.

Però aquestes mancances catalanes queden en res si les contrastem amb la combinació d'estupidesa, rigidesa i brutalitat amb què el govern espanyol va combatre una opció política amb la qual pots no estar-hi d'acord, però que ha demostrat que és honorable i no violenta. Madrid podria haver respost d'acord amb la seva Constitució, però d'una manera molt més proporcional.

Fa dos anys va ser frustrant i indignant veure com el president de la Comissió Europea,

Acudit publicat aquesta setmana al diari danès 'Berlingske', del dibuixant Bob Katzenelson ■ BOB / 'BERLINGSKE'

Jean-Claude Juncker, elogiava el "lideratge" del llavors primer ministre espanyol, Mariano Rajoy. El fet que polítics electes estiguin empresonats tretze anys a causa d'un intent fallit d'expressar les seves conviccions sense violència és una idea indigna de la UE. **Bart Beack.** (*De Tijd*, Bèlgica. 15-oct.)

L'Echo

Una qüestió de frontera

■ Hem escrit moltes vegades que el *Brexit* és el resultat d'una cínica agenda política, una clara negació de la veritat, el pes excessiu d'un grup d'individus capaços de dirigir el país de qualsevol manera. No és que hàgim d'ignorar les afirmacions dels altres, per molt sinceres que siguin, però no podem ignorar algunes actituds polítiques clares i deshonestes però, que tot i així, són presents a casa nostra.

Totes aquestes collonades han amplificat també la crisi catalana. A les dues parts del conflicte català s'hi troben polítiques similars, denúncies tristes similars i, al final, amb el pas dels anys, l'enterrament d'un diàleg democràtic i constructiu. Aquí la frontera és la bogeria de la independència. De l'altra banda, la justícia espanyola, amb una condemna hipertròfica als independentistes, ha consolidat el formigó armat en la frontera. Sense esperança de retorn. **Serge Quoidbach.** (*L'Echo*. Bèlgica, 18-oct.)

24heures

Catalunya: més llenya al foc

■ Era realment necessari? Servidor s'inclina a plantejar-se la pregunta, a la vista de les imatges del caos i la guerra de guerrilla urbana que apareixen a la primera pàgina dels mitjans de comunicació espanyols des del veredict emès dilluns pel Tribunal Suprem espanyol. Era realment necessari imposar penes tan greus contra nou ciutadans impulsors d'un referèndum d'autodeterminació que va acabar amb una vaga declaració d'independència del Parlament català? Havia de ser tan dura la condemna, després que la reivindicació catalana semblava que havia quedat aturada els darrers mesos? L'última enquesta publicada aquest estiu, precisament, pel govern independentista, indicava fins i tot que més del 48% dels catalans s'oposaven a la secessió, contra el 44% d'opinions favorables.

Calia llençar més llenya al foc, en nom de la llei i que tot hom tornés al carrer a Barcelona en una reunió d'"armilles grogues" incendiant mobiliari urbà després d'una manifestació. Calia temptar el dimoni?

Diuen que, en un delicat equilibri, el Suprem espanyol no podia deixar de castigar. Confrontat a la pressió d'altres espanyols que se senten traïts i branden la Constitució. Confrontats amb els bascos i amb d'altres minories europees, des de Flandes fins a Còrsega, pas-

sant per la Bretanya, es devien preguntar fins allà on poden arribar les seves reivindicacions. Confrontat, finalment, a un govern espanyol en plena campanya electoral d'incert resultat. Calia? No, no calia. Calia evitar que les emocions guanyessin un cop més la raó. Evitar d'haver de jugar de nou el fullotó judicial, aquest cop davant el Tribunal Europeu de Drets Humans. I, mentrestant, calia no deixar que els catalans, ells mateixos dividits en aquesta qüestió tan complicada, es vagin trencant una mica més cada dia.

A Madrid, Pedro Sánchez espera que es rebaixi la tensió i demana diàleg. Però havent tancat la porta des del principi, Espanya ha d'apagar ara el foc. **Virginie Lenk** (*24 Heures*, Suïssa. 18-oct.)

Tages-Anzeiger

El diàleg és l'única possibilitat

■ El conflicte entre Madrid i Barcelona es basa en falses premisses per ambdues parts: els activistes catalans afirmen que estan sent oprimits pel govern central, però els observadors internacionals no hi estan d'acord, sobretot la Unió Europea, on els catalans hi voldrien romandre en cas de secessió. Des de la mort del dictador Franco, però, les queixes de pressió ja no són vàlides.

El govern central de Madrid va assumir erròniament que el poder judicial podria solucionar

el problema. Però res indica que això hagi funcionat, sobretot perquè els líders del poder judicial estan dominats pels conservadors, per als quals les peculiaritats de la regió mai no han estat una preocupació important.

Tot al contrari, les dures condemnes haurien de donar prou vots als independentistes en les properes eleccions generals perquè puguin continuar boicotejant la formació d'un govern a Madrid. Però a causa d'aquests governs febles no s'han fet les reformes necessàries per poder afrontar amb millors condicions un retorn a la crisi econòmica.

Les polítiques de mentalitat estreta dels conservadors espanyols han fet malbé qualsevol possibilitat de diàleg amb els separatistes, un fet que es presenta ara mateix com una traïció. Però el diàleg no pot ser mai una traïció, sinó que és l'única manera de resoldre un conflicte. Els conservadors haurien d'adonar-se que els seus intents d'impedir al govern socialista que dialogui posen en perill l'estabilitat d'Espanya. **Thomas Urban** (*Tages Anzeiger*, Suïssa. 15-oct.)

Expresso

Els jutges no són els qui resolen les crisis constitucionals

■ El Tribunal Suprem espanyol va condemnar nou polítics catalans a penes de presó de fins a 13 anys per haver organitzat el referèndum d'independència.

[...]. Tots els condemnats van actuar en l'exercici dels seus càrrecs, representant la voluntat expressa dels que els van elegir. Aquesta condemna s'estén així des del punt de vista polític fins a la meitat dels catalans.

Espanya tracta la demanda pacífica catalana de manera similar a com va combatre el terrorisme d'ETA. Això fa que no hi hagi una distinció moral i política de la independència violenta i criminal de la independència pacífica i democràtica. I que per a Espanya el delict relllevant sigui la legítima voluntat independentista de la meitat dels catalans. La resta és només una qüestió de formes.

Quan un estat té un problema constitucional, l'ha de resoldre amb la política. Si el resol amb la justícia té un problema. N'hi hauria prou que Espanya tractés Catalunya com ha tractat el Regne Unit la voluntat independentista d'Escòcia: donant-li el dret universal que es deu a tots els pobles: el dret a l'autodeterminació mitjançant la democràcia. I lluitar-hi políticament, que és com les democràcies madures resolen els seus problemes.

[...] Parlem molt del nacionalisme català, base i menys del gallec. Però el veritable problema d'Espanya és el nacionalisme espanyol, que refusa cegament la naturalesa plurinacional de l'estat.

[...] La judicialització d'una crisi política i constitucional contribueix al creixent divorci entre espanyols i catalans, amb un descrèdit creixent de les institucions de les quals depèn l'estat de dret. La deriva repressiva només pot enfonsar tots els ponts de diàleg i donar combustible a la independència. I també està fent que Espanya sigui ingovernable, impeding que es concentri en la resolució dels seus problemes.

Els que resolen les crisis constitucionals no són els jutges, sinó els polítics. I els polítics espanyols han d'assumir una vegada per totes que el règim centralista que van heretar del franquisme no es correspon amb la realitat política i cultural de l'Estat espanyol. Ho era quan es van esclafar les diferents cultures nacionals, fins al punt que els pobles no podien parlar els seus idiomes. Però això no és possible en democràcia. Aquestes condemnes indignes de qualsevol democràcia només retarden la solució del problema, llançant Espanya a una espiral d'irracionalitat i fanatisme. La qüestió catalana és massa important per ser entregada als tribunals. I està asfixiant la democràcia espanyola i catalana. **Daniel Oliveira** (*Expresso*, Portugal. 15-oct.)

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Xavier Torrens** Director del màster en prevenció de la radicalització

“Cal desmarcar-se de la violència sense subterfugis”

MINORIA • “L’independentisme català és un moviment social cívic i pacífic, però com passa sempre això no treu que hi hagi un grup d’individus que formin part de grupuscles extremistes violents” **EDUCACIÓ** • “S’han de fer tallers i debats a les classes i altres polítiques públiques de prevenció de la radicalització, però aquí no s’han fet ni després dels atemptats”

Laia Bruguera
BARCELONA

Ha començat la segona edició del màster en prevenció de la radicalització de la Universitat de Barcelona. El seu director és el professor de ciència política Xavier Torrens, que demana que s’analitzi l’actualitat amb sang freda i “perspectiva”.

Qui hi ha darrere els aldarulls de la setmana passada?

L’independentisme català és un moviment social pacífic, cívic, reivindicatiu i fins i tot festiu. Això no treu que, com passa amb tots els moviments socials, hi hagi un grup d’individus que formin part de grupuscles extremistes violents. I és el que vam veure: prop de 500 extremistes violents amb una corona de suport d’unes 2.000 persones, sobretot joves que d’entrada no actuarien amb violència però que són els seus màxims legitimadors perquè diuen que no és violència, que és autodefensa.

Suposo que és compatible, però, censurar la violència dels radicals i també la policial.

Sí, és compatible però no equiparable. Cal fer costat als Mossos d’Esquadra i alhora obrir investigacions internes per esbrinar si hi ha hagut vulneracions de drets humans en algunes actuacions policials concretes. El president de la Generalitat ha de donar suport al cos dels Mossos i ha de condemnar específicament la violència d’aquests grupuscles. El ministre de l’Interior, Fernando Grande-Marlaska, erra quan afirma que el que ha passat és producte de l’independentisme violent perquè aquests grupuscles no només estan formats per ells, però també erra el president Torra quan diu que aquests 500 radicals són infiltrats.

I qui forma part, doncs, d’aquests grupuscles?

Dins d’aquests grups urbans violents trobem tant independentistes radicals com extrema esquerra no independentista. A més, un o dos de cada deu joves —perquè són sobretot joves— són italians, grecs i francesos, venen de països de l’Europa mediterrània on hi ha més l’hàbit d’expressar de forma violenta determinades protestes. També hi ha holandesos i alemanys.

Són tots ells el que popularment anomenen antisistema?

Sí. Són anarquistes, comunistes, independentistes...

La setmana passada, un grup d’ultres unionistes va agredir un jove amb bats de beisbol...

És clar, l’extrema dreta també actua de forma molt violenta, tot i que hem de dir que els milions d’euros perduts en des-

trosses de mobiliari urbà l’ha provocat aquests dies l’extrema esquerra. El problema és que els extremismes sempre es basen en l’estigma “Nosaltres som els bons i ells els dolents”. Una part de l’independentisme ha creat un “Nosaltres, catalans, som els bons, i ells, els espanyols, són els dolents”. Una part de l’unionisme fa el mateix invertint els bons i els dolents. S’ha arribat a un punt que fins i tot alguns independentistes anomenen als altres botiflers si creuen que són massa tous i alguns unionistes fan el mateix titllant de traïdors altres unionistes. Per molt democràtica que sigui, qualsevol ideologia política acaba causant processos de radicalització si se li afegeix una variable, que és el discurs d’odi. Només centenars de persones acaben caient en la radicalització

violenta, però la radicalització cognitiva, la de les idees, està formada per molta més gent. Pot semblar pueril dir “¡A por ellos, oé!” o “Boti, boti, boti, espanyol el que no boti”, però és la base cognitiva sobre la qual es construeix el discurs d’odi.

Què ha significat la sentència?

El problema és quan les coses es van acumulant fins que surt una finestra d’oportunitat política, que en aquest cas ha estat la sentència. És la que ha facilitat que aquests grupuscles que han passat del discurs d’odi a la radicalització violenta es trobessin forts i sortissin al carrer per fer milionàries destrosses.

Veurem més violència?

Pot tenir una revifada, però segurament quedarà en poc. Si es perllongués, faria baixar el

Analista de l’actualitat

El professor de ciència política i director del màster en prevenció de la radicalització de la UB deixa clar que, com tot hom, té la seva ideologia, però la deixa fora no només de l’aula sinó a l’hora de fer qualsevol anàlisi acadèmica. Per això mitjans de comunicació de tots els colors recorren als seus coneixements per comentar l’actualitat, ja sigui l’1-O o el procés de radicalització dels joves que van atemptar a Barcelona i Cambrils. ■

LAIA BRUGUERA

Si no es condemna la violència, els sectors més moderats deixaran d’apostar per la independència

nombre de catalans que donen suport a la independència. La independència ha crescut quan sectors moderats de la població l’han vist una idea il·lusonant, per això es va aconseguir passar d’un suport del 15 al 48%. Si no es condemna específicament aquesta violència, deixaran de donar-li suport. Cal que els representants polítics i socials la rebutgin de manera explícita, nítida, sense subterfugis.

Què més fa falta per prevenir radicalitzacions?

A curt termini, intervenció policial. I a llarg termini, fer polítiques públiques de prevenció de la radicalització. A la universitat i les escoles s’ha de treballar l’empatia i fer debats i tallers. Treballant, per exemple, el discurs d’odi a través de la literatura, la de l’Holocaust per tractar de l’extrema dreta i la del Gulag per l’extrema esquerra.

És possible abordar aquests temes quan els professors admeten que s’autocensuren a l’hora de tractar de determinats temes per por de ser denunciats?

A París, el dia següent de l’atemptat contra *Charlie Hebdo* se’n va parlar a les aules i allà tampoc era un tema fàcil! L’autocensura i la invisibilització és un error, però aquí mai hi ha hagut unes bones polítiques públiques de prevenció.

Ni tan sols després dels atemptats de Barcelona i Cambrils?

No han canviat les coses, ni tan sols amb el que va passar.